

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **OVS Logistics s.r.o.**, IČ 24834751
sídlem Lisabonská 799/5, Praha 9
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M.
sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j.: 39039/22/5300-21443-701707

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, společně s žalovaným pak obecně jen „*správce daně*“, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 14. 5. 2021, čj. 4385917/21/2009-52523-110779. V daňovém řízení byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně za zdaňovací období leden 2019. Předmětem doměření byl vyloučený nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatého plnění z faktury od společnosti 7System s.r.o. (dále také jen „*dodavatel*“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnila tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Výsledky daňové kontroly považuje za nesprávné a neúplné, tvrdí, že došlo k umělému přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Za nepřípustné má hodnotící kritérium krátkodobosti spolupráce s dodavatelem, když v řízení uváděla, že to bylo způsobeno s ohledem na zahájení spolupráce s jinými zákazníky, takže nutně potřebovala větší kapacitu, kterou musela zajistit prostřednictvím subdodavatele. Protože se subdodavatelem nebyla spokojena, ukončila s ním spolupráci, to však nemůže mít vliv na proběhlé zdanitelné plnění. Za ucelený řetězec důkazů považuje to, že doložila, že poskytla zdanitelná plnění a část svého plnění subdodavatelky, což správce daně konkrétně nezpochybnil, částečně se navíc vyjadřuje ke zdaňovacímu období pozdějšímu. Namítá, že správce daně má přístup k neveřejným informacím, k nimž však žalobkyně přístup nemá. Formální stav v daném případě podle názoru žalobkyně správce daně pouze předpokládá, žalovaný pak nekriticky přejímá závěry finančního úřadu, podle jejího názoru pak nesprávně hodnotili provedené důkazy. Tato část žalobního bodu je dále velmi obecná, namítá obecné nedodržení zásad daňového řízení. Konkrétněji uvedla, že plnění doložila objednávkou včetně seznamu pracovníků, fakturou, dvěma rámcovými smlouvami uzavřenými se zákazníky, na jejichž dílčí část byly kapacity dodané subdodavatelem využity.

[3] Žalobkyně dále uvádí, že skutečnost, že faktura byla uhrazena až po 5 měsících v hotovosti, byla způsobena změnou právního zastoupení žalobkyně, když správce daně telefonicky sdělil, že na výzvu ze dne 7. 6. 2019 nebylo vůbec reagováno, což podle názoru žalobkyně nemůže jít k její tíži. Dále uvádí, že jí nemůže jít k tíži, že její dodavatel je vůči správce daně nekontaktní a že nedodržuje své zákonné povinnosti. Opakuje, že nemůže přistupovat k informačním systémům veřejné správy v takovém rozsahu, jako správce daně. To ilustruje na to, že dodavatel má v registru plátců uveden příznak „nespolehlivý plátec“ od dubna 2019, tedy více než 3 měsíce po ukončení spolupráce, přesto tuto skutečnost hodnotí správce daně v neprospěch žalobkyně. Obdobně je tomu v případě zastupování zmocněncem J. S., o němž žalobkyně neměla pochybnosti, ty se dozvěděla až z šetření polské daňové správy. Uzavírá tento žalobní bod s tím, že podle jejího názoru postupovala s přiměřenou péčí a obezřetností, jak tento pojem definuje judikatura.

[4] Dále uvádí, že předložila seznam osob podílejících se na plnění, kdy správce daně došel k závěru, že plnění proběhlo, aniž by blíže uvedl, kdo mohl plnění poskytnout. Z doplnění ze strany zákazníků žalobkyně, zejména společnosti xxxx., lze podle žalobkyně uzavřít, že plnění proběhlo a nárok na odpočet daně byl uplatněn oprávněně. Namítá, že správce daně přistoupil extenzívně nad rámec daňového řízení k výkladu rámcových smluv a jednotlivých smluvních povinností, z nichž dovozuje, že k plnění nedošlo. Současně mohlo dojít k dílčímu porušení rámcové smlouvy nebo k její ústní či konkludentní změně. V tom spatřuje porušení zásady přiměřenosti a zákonnosti. Dále podle jejího názoru odkaz na pochybnosti není v souladu s rozložením důkazního břemene, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 Afs 21/2013-66. Tvrdí, že v daném případě správce daně konstatoval vágní domněnky, nikoliv konkrétní skutečnosti vedoucí k pochybnostem o hodnotě tvrzení či důkazů. Konkrétněji uvádí, že správce daně měl

provést výslech některých osob podílejících se na plnění, jejich ztotožnění v žalobě neprovádí. Opakuje, že žalovaný nesprávně zhodnotil odvolací důvody, napadla odst. 29 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se jedná o nepřístupné evidence pro žalobkyni (např. registr zaměstnavatelů) či informaci o nespolehlivém plátcí, která byla zveřejněna 3 měsíce po ukončení spolupráce. Tyto skutečnosti jsou žalobkyni kladeny k tíži, neboť jejich prostřednictvím dochází k přenášení důkazního břemene na základě domněnek či představ správce daně. V další části žaloby argumentaci opakuje.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a proběhlé daňové řízení. K přenosu důkazního břemene nedošlo na základě domněnek či představ, ale po kvalifikovaném vyjádření pochybností o oprávněnosti uplatněného nároku (u první výzvy žalobkyně nedoložila písemnosti související se zdanitelným plněním včetně seznamu zajištěného pracovního personálu, informace o její obchodní činnosti a dodavateli, správce daně poukázal dále na virtuální sídlo žalobkyně, neexistenci provozovny, webových stránek, spolupráce proběhla pouze v lednu 2019, v druhé výzvě správce daně popsal pochybnosti o reálné činnosti dodavatele, kdy ten má virtuální sídlo, nemá provozovnu, neprezentuje svou činnost na webových stránkách, podle obchodního rejstříku je předmětem jeho podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, neplní zákonné povinnosti vůči správci daně, od 1. 8. 2017 není evidován v registru zaměstnavatelů, nemá zaměstnance, je mu přidělen status nespolehlivého plátce, důvodné pochybnosti o spolupráci s J. S., o hotovostní úhradě faktury, příjmové pokladní doklady mají nečitelné podpisy, není zřejmé, kdo předal a převzal finanční prostředky a odkud pocházejí, pochybnosti o provedeném plnění zaměstnanci na soupisu, když podle sdělení policie dodavatel v tomto období nedisponoval žádným povolením k zaměstnání cizinců na předmětném místě). Krátkodobost spolupráce s dodavatelem byla hodnocena ve vztahu k tomu, že žalobkyně s ním neuzavřela písemnou smlouvu, žalobkyni nebyly kladeny k tíži okolnosti, které nemohla vědět v době vykázaného zdanitelného plnění. K dokazování uvádí, že pokud žalobkyně navrhla nějaký důkazní prostředek, ten byl proveden, výslech svědka J. S. nebylo možné provést přes dožádanou polskou daňovou správu. Správce daně se obrátil i na subjekt Gumárny Zubří a.s., ani na základě odpovědi této společnosti nebyl učiněn závěr, že by zaměstnanci zde pracovali, dodavatel na výzvu nereagoval. Žalobkyně v řízení neuvedla žádný konkrétní návrh na výslech svědků (např. zaměstnanci, kteří měli plnění provést, 72 zaměstnanců podle seznamu, který předložila žalobkyně, nebylo přijato do zaměstnání a nebyli zaměstnáváni podle zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně s dodavatelem písemnou smlouvu neuzavřela, předložila Rámcovou smlouvu o dílo mezi společností xxxx a žalobkyní jako zhotovitelem a Rámcovou smlouvu o dílo mezi společnostmi xxxxx. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrdila, že plnění bylo poskytnuto subdodavately, příslušná zjištění byla vypořádána ve zprávě o daňové kontrole a v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V řízení nebyly předloženy žádné listiny, které zmiňuje rámcová smlouva a které podle ní měla mít žalobkyně k dispozici, žalobkyně pak nebyla podle této smlouvy oprávněna závazek splnit prostřednictvím třetí osoby bez předchozího písemného souhlasu, který nepředložila.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí, kromě již zmíněných okolností, je mj. ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že při zahájení daňové kontroly žalobkyně předložila daňový doklad ze dne 15. 1. 2019, podle kterého měl být žalobkyni „zajištěn

pracovní personál dle Vaší objednávky“, „operátor výroby“, množství 72x. Při zahájení daňové kontroly žalobkyně uvedla, že do 15 dní doloží správci daně písemnosti související s přijatým zdanitelným plněním, v této lhůtě nic nepředložila. Své pochybnosti tak správce daně popsal ve výzvě ze dne 7. 6. 2019 (první výzva správce daně), následně dne 1. 10. 2019 správce daně seznámil žalobkyni s výsledkem kontrolního zjištění. Na to žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 22. 10. 2019, zde uvedla novou skutečnost, že za společnost dodavatele jednala s fyzickou osobou J. S., dále předložila doklady o úhradách v hotovosti, objednávky a seznam osob, které měly plnění pro žalobkyni uskutečnit, navrhla výslech osoby J. S., ten nemohl být dožádanou polskou daňovou správou proveden, s největší pravděpodobností se ani nejedná o polského občana. Vyhodnocení těchto skutečností pak vedlo k vydání výzvy ze dne 3. 12. 2019 (druhá výzva správce daně), jejíž obsah je interpretován ve vyjádření žalovaného. Následovalo druhé seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, na to již žalobkyně nereagovala. Dále je v odůvodnění uvedeno, že na první výzvu žalobkyně vůbec nereagovala, to učinila až po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, které správce daně vyhodnotil a vydal druhou výzvu.

[7] K odvolacím důvodům je uvedeno, že žalobkyně nekonkretizovala fakta, kde namítá, že správce daně využil ke vzniku svých pochybností fakta, která nesouvisí s předmětným zdaňovacím obdobím. Pokud se jednalo o skutečnosti a zjištění, která se týkají dodavatele, pak pochybnosti jsou ty, že společnost dodavatele má virtuální sídlo, nemá provozovnu, neplní zákonné povinnosti, od 1. 8. 2017 není v registru zaměstnavatelů, nemá zaměstnance, kteří by služby mohli poskytnout, byl jí přidělen statut nespolehlivého plátce. Tyto skutečnosti nebyly kladeny žalobkyni k tíži, ale byly základem pro vznik pochybností správce daně. Spolupráce s dodavatelem v trvání jednoho měsíce byla jednou ze skutečností, které zakládaly důvodnost pochybností o faktickém přijetí plnění. Ač žalobkyně uvádí, že byla nespokojena s kvalitou poskytnutých služeb, tu nijak neřešila (reklamace, nebylo požadováno snížení ceny). Žalobkyně nijak nedokládala, že by zahájila spolupráci s jinými zákazníky, povinností správce daně není posoudit, jak plnění proběhlo, pokud to neucíní daňový subjekt.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Obecněji k podané žalobě soud uvádí, že ta ve své argumentaci částečně vytrhuje ze souvislosti jednotlivé okolnosti, které však samy o sobě nejsou úplným rozhodovacím důvodem správce daně. Proto v té části žaloby, kde je rozhodovací důvod tímto způsobem posunut, soud odkazuje na dostatečně konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto jednotlivosti vysvětleny ve vzájemné souvislosti (týká se to zejména opakované námitky, že žalobkyně neměla k dispozici přístup do registru zaměstnavatelů, a že dodavatel byl jako nespolehlivý plátce označen až po skončení zdaňovacího období).

[10] Dále v obecném posouzení uplatnění nároku na odpočet daně a rozvržení důkazního břemene soud odkazuje na obecnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí,

kteřé obecně tuto situaci popisuje s odkazem na znění právních norem a bazální judikaturu.

[11] V posuzovaném případě správce daně uzavřel, že žalobkyně neprokázala faktické přijetí zdanitelného plnění. Soud s takovým hodnocením souhlasí, neboť vyplývá z provedeného daňového řízení a skutečností, které správce daně zjistil, resp. nemohl zjistit z nedostatku důkazních prostředků, které měla poskytnout žalobkyně.

[12] Z odůvodnění rozhodnutí i obsahu správního spisu podle názoru soudu nijak neplyne, že by správce daně postupoval účelově, zejména v otázce přenosu důkazního břemene. Ohledně uvedení skutečností, které se týkají jiného zdaňovacího období, se zjevně jedná pouze o dokreslující argumentaci, která nijak nesnižuje konkrétní zjištění v konkrétním zdaňovacím období (v žalobě je tato část uvedena pouze obecně, ostatně stejně obecná byla i argumentace v podaném odvolání, soud tak odkazuje na odst. 29 napadeného rozhodnutí, z něhož je jasně patrné, že se jednalo o okolnosti na straně dodavatele, které sice vznikly před zdaňovacím obdobím, ale trvaly i v jeho průběhu).

[13] Ohledně námitky týkající se krátkosti spolupráce s dodavatelem je patrné, že tato okolnost byla jednou z mnoha, která byla ve vztahu k dodavateli hodnocena. Sama tato okolnost tak nebyla důvodem pro vyvolání příslušných pochybností o uskutečnění zdanitelného plnění, je však jednou z dalších, která tento závěr podporují, přičemž soud souhlasí s tím, že se jedná o okolnost významnou (ač se jednalo o krátkou spolupráci, žalobkyně nepředložila písemnou smlouvu s tímto dodavatelem, ač s ním obchodovala ve značně velkém rozsahu – hodnota plnění v základu daně převyšovala xxxx korun). Podle názoru soudu žalobkyně v průběhu řízení nevysvětlila, proč na takovou spolupráci přistoupila, jak tvrdí v žalobě, když všechny tyto okolnosti svědčí tomu, že se jedná o velmi riskantní chování žalobkyně ve vztahu k tomuto subjektu. I před zahájením spolupráce její dodavatel, bez toho, aby žalobkyně musela vycházet z neveřejných rejstříků, vykazoval nestandardní chování – změna 5 jednatelů, na jednoho z nich byl vydán exekuční příkaz, společnost nezveřejňovala informace v obchodním rejstříku (účetní závěrky), neměla provozovnu, webové stránky, měla virtuální sídlo. To jsou informace, které jsou zjistitelné jednoduše, a byly zjistitelné v době zahájení spolupráce, a tyto informace výrazně převyšují následné jednání žalobkyně (tedy krátkost obchodní spolupráce). Ač tedy v době navázání obchodní spolupráce dodavatel nebyl veden jako nespolehlivý plátce a žalobkyně nemohla nahlédnout do registru zaměstnavatelů, ze všech těchto ostatních okolností je naprosto zřejmé, že hodnocení rizik takto významného obchodu pro žalobkyni nebylo provedeno obezřetně ve vztahu k možnému prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Toho si žalobkyně musela být vědoma již na začátku obchodního vztahu.

[14] Pokud žalobkyně uvádí, že se domnívá, že poskytla zdanitelná plnění, pak se jedná o její názor, který soud s ohledem na konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí nesdílí a odkazuje v podrobnostech na okolnosti, které tento názor žalobkyně nepodporují. V odůvodnění rozhodnutí podle názoru soudu není nikde uvedeno, že by správce daně kladl žalobkyni k tíži samotnou skutečnost, že ta nemá možnost přístupu do neveřejných systémů (v žalobě žalobkyně neuvádí, o jaký systém se jedná, ale zřejmě jde o registr zaměstnavatelů), ale toto jednotlivé zjištění je užito v komplexu ostatních zjištění,

k nimž žalobkyně přístup měla, což hodnotí odst. 29 a 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které reaguje na námitky žalobkyně uvedené v odvolání.

[15] Pokud žalobkyně uvádí, že správce daně se něco domnívá a že nezjistil skutečný stav, v čemž spatřuje rozpor s ust. § 92 odst. 7 daňového řádu, pak nic takového toto ustanovení správci daně v tomto daňovém řízení jako povinnost nestanoví, a v řízení k ničemu nestandardnímu nedošlo. Žalobkyně jako daňový subjekt uplatňuje určitý nárok, a ten musí prokázat (zde konkrétně uskutečnění zdanitelného plnění, které vykázala, od svého dodavatele, a to v tom rozsahu, který odpovídá plnění – zde dodávka služeb). Správce daně nemá žádnou povinnost doplňovat skutkový stav uvedením své skutkové verze, neboť k tomu zejména nemá žádnou kompetenci, ani reálnou možnost. Je to daňový subjekt, který svým jednáním vůči správci daně (podáním daňového přiznání s uplatněním nároku na odpočet) vymezuje prostor, který je pro správce daně v tomto směru závazný. Je tak pouze na daňovém subjektu, aby tento tvrzený stav posléze i prokázal. Správce daně nemá žádnou možnost, jak prokázat nějakou jinou skutkovou verzi, když by zasahoval do právního úkonu žalobkyně v tomto daňovém řízení.

[16] Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný nekriticky přejímá závěry finančního úřadu, pak se jedná o natolik obecné tvrzení, že k němu soud těžko může přijmout nějaké konkrétnější stanovisko. Soud tak obecně uvádí, že je běžné, že se odvolací orgán ztotožní se závěry prvostupňového správce daně, které může převzít z své.

[17] Totéž je možné uvést u velice obecného názoru žalobkyně, že finanční úřad nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, čímž měl znemožnit přezkum rozhodnutí. Ani v žalobě žalobkyně konkrétně žádné výtky proti dokazování neuvádí, nečinila tak ani v podaném odvolání v tomto směru. Pro svou obecnost tak soud tento názor žalobkyně soud nemůže konkrétně zhodnotit, a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předchozí daňové řízení. Totéž je nutné uvést i k obecné námitce, že došlo k rozporu s ust. § 1 odst. 2 daňového řádu, což je tak obecná argumentace, na kterou konkrétně nelze reagovat.

[18] Žalobkyně uvádí v žalobě, že svůj nárok prokázala objednávkou včetně seznamu pracovníků, fakturou, dvěma rámcovými smlouvami, a tvrdí, že dokládané skutečnosti byly vykládány v její neprospěch. Nic takového z odůvodnění rozhodnutí neplyne a tyto důkazy byly žalovaným posouzeny a hodnoceny. Jejich důkazní hodnota však byla hodnocena jako nedůvěryhodná, neboť zde byly hodnoceny další skutečnosti, které tuto důkazní hodnotu snižují, resp. neexistence dalších důkazních prostředků, které by tyto skutečnosti podpořily (neuzavření písemné smlouvy přímo s dodavatelem, nepředložení žádných listin prokazujících přijetí zdanitelného plnění, ač ty jsou přímo zmiňovány ve dvou uzavřených rámcových smlouvách o dílo, podklady umožňující odsouhlasení fakturace, měsíční předávací protokol souvisejících s vykonáváním díla prostřednictvím třetí osoby – tedy dodavatele žalobce, seznámení zaměstnanců nebo dodavatele se směrnicemi konečných odběratelů). Tyto pochybnosti byly žalobkyni sděleny po druhém seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, žalobkyně na ně nereagovala. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tyto okolnosti znevěhodňují žalobkyni předložení důkazy, které jsou i tak naprosto torzovité, a že žalobkyni předložené důkazy uskutečnění zdanitelného plnění (jímž je přijetí služby –

zajištění pracovního personálu) neprokazují. Žalobkyně pak nepředložila ani ty listiny, kterými měla disponovat podle jí předložených rámcových smluv. Celý postup tak vzbuzuje oprávněné pochybnosti o reálnosti celé transakce.

[19] Část žalobního bodu, která napadá hodnocení úhrady faktury v hotovosti v souvislosti se změnou právního zastoupení, je pak poměrně nejasná v tom smyslu, proč by změna právního zastoupení měla být kladena žalobkyni k tíži ve vztahu k celkovému hodnocení dokazování. Tato část žalobního bodu směšuje námitku chybného procesního postupu (zřejmě doručování výzvy ze dne 7. 6. 2019, i když to není z textu jednoznačně patrné, a následné procesní aktivity žalobkyně), a hodnocení hotovostní úhrady faktury. To jsou podle názoru soudu dvě věci. Obecně tak soud uvádí, že žalobkyni zmiňovaná výzva ze dne 7. 6. 2019 byla žalobkyni řádně doručena téhož dne, jak plyne z doručenky do datové schránky ve správním spisu. Dne 9. 6. 2019 právní zástupce žalobkyně zaslal správci daně podání s žádostí o prodloužení lhůty, rozhodnutím ze dne 10. 6. 2019 žádosti bylo vyhověno, není tak důvodné tvrzení žalobkyně, že na výzvu nebylo reagováno. Soud v tomto postupu žádnou nezákonnost nespatřuje, a není mu jasné, co žalobkyně v tomto směru v žalobě namítá. Hotovostní úhradu hodnotil mj. žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v odst. 21, kde převzal zjištění plynoucí z daňové kontroly, není patrné, že by toto hodnocení bylo nějak vázáno k doručování výzvy ze dne 7. 6. 2019. Není dále patrné, že by skutečnost hotovostní úhrady žalobkyně nějak namítala v podaném odvolání, proto se k ní žalovaný neměl možnost konkrétně v hodnocení odvolacích námitek zabývat. Soud tak uzavírá, že tento žalobní bod má za nejasný ve svém souhrnu, ze shora uvedeného pak má za to, že k žádnému porušení procesních práv žalobkyně ani logice v hodnocení dokazování, která by s procesním postupem byla spojena, nedošlo.

[20] Rovněž nikde není žalobkyni kladeno k tíži, že neměla v předmětném období přístup k neveřejným informačním systémům; žalobkyně konkrétněji uvádí přístup ohledně zaměstnanců. Je zjevné, že k těmto informacím žalobkyně obecně přístup nemá, ale nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne – žalobkyně neprokázala ohledně zaměstnanců téměř žádné okolnosti a listiny, jimiž měla disponovat (podle uzavřených dvou rámcových smluv, když existenci písemné smlouvy s dodavatelem žalobkyně nijak netvrdila), jak bylo konkrétně rozvedeno v předchozích odstavcích tohoto odůvodnění. To byly podstatné skutečnosti pro hodnocení neunesení důkazního břemene, nikoliv zjištění primárně čerpaná z neveřejných systémů veřejné správy, které však žalobkyně v žalobě ani nijak neupřesňuje.

[21] Ohledně registrace dodavatele jako nespolehlivého plátce soud uvádí, že nikde není uvedeno, že by skutečnost, že tato registrace nastala až po předmětném zdaňovacím období, je kladena žalobkyni k tíži, jak tvrdí v žalobě.

[22] Podle názoru soudu shora uvedené okolnosti nesvědčí tomu, že žalobkyně postupovala s přiměřenou péčí a obezřetností, jak uvádí v žalobě, k čemuž se dovolává judikatury.

[23] V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že poskytla seznam osob podílejících se na plnění, což má potvrdit doplnění ze strany zákazníků žalobkyně xxxx To

však z provedeného řízení ani ze zprávy o daňové kontrole neplyne. Žalobkyně neprokázala podstatné okolnosti jí uplatněného nároku, kterými měla disponovat podle jí předložených rámcových smluv, ani věrohodné důkazní prostředky jiné. Soud opakuje, že předmětem zdanitelného plnění je poskytnutí služeb od dodavatele, nikoliv samotný výkon práce pro třetí subjekt. Ani výkon této práce však prokázán nebyl v takové kvalitě, aby mohl být vodítkem pro ztotožnění zdanitelného plnění – např. xxxxs. správci daně odpověděly, že nějací pracovníci se v areálu pohybovali, ale nebyli nijak evidováni, evidována byla pouze jejich přítomnost v areálu (data příchodu a odchodu, pouze čísla karet při průchodu vrátnicí). Taková zjištění jsou pro ztotožnění plnění vůči žalobkyni a jejímu dodavateli v rozsahu, který žalobkyně uplatňovala, naprosto nedostatečná. Nic nesvědčí tomu, že by správce daně postupoval nějak extenzívně a s motivací nárok neuznat, neboť z toho, co žalobkyně v daňovém řízení sama prokazovala a tvrdila, a z toho, co odpověděly třetí subjekty, tento nárok prokázán podle názoru soudu nebyl. Tím pak nebyla porušena ani zásada přiměřenosti či zákonnosti, jak velice obecně namítá žalobkyně v žalobě.

[24] V daném případě bylo jasně a konkrétně žalobkyni ve dvou výzvách sděleno, co má prokazovat, přičemž tyto skutečnosti jsou naprosto zásadní pro posouzení důvodnosti uplatněného nároku. Nelze tak vycházet z toho, že k přechodu důkazního břemene na žalobkyně nedošlo a dovolávat se tak závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 Afs 21/2013-66.

[25] Žalobkyně pak uvádí, že měl být proveden výslech některých osob podílejících se na plnění. Žalobkyně v daňovém řízení navrhla výslech jednoho svědka J. S., o ten se správce daně pokusil, ale nemohl jej provést ani v rámci dožadání s Polskou republikou z objektivních důvodů. Žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizuje, který jiný či další výslech měl být proveden a nebyl. Za této obecnosti této žalobní námítky soud uvádí, že správce daně se pokusil provést výslech svědka, který žalobkyně navrhla, ten však nemohl být proveden.

[26] V poslední části žaloby pak žalobkyně opakuje již jednou posouzené, proto soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku. Soud znovu opakuje, že žalobkyně pro prokázání tvrzeného nároku nepředložila ani naprosto základní listiny, které by plnění fakticky prokazovaly, správce daně pak jí předložené důkazy hodnotil logicky a v souladu se svými dalšími zjištěními. Žalobní tvrzení jsou pak ve velké většině velice obecná, obdobně jako odvolací námítky v daňovém řízení, takže k nim není možné zaujímat konkrétnější stanoviska. Soud, jak uvedl již v začátku hodnotící části odůvodnění tohoto rozsudku, odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zprávu o kontrolních zjištěních, které konkrétně pojmenovávají jednotlivé pochybnosti, které žalobkyně v podané žalobě důvodně nezpochybnila.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. června 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu